

Csatáné Bartha Irénke

Kolozsvári séták emlékszeletei

Mikor rólad írok felejthetetlen kedvesem,
mintha szerelmes levelet fogalmaznék,
örök szerelmem vagy, a gögös, bevehetetlen.
Decemberben megjöttek csábítón a telek,
a pihe-puha behavazott Karácsony esték,
és ahogy szívem ajtaján bekopogtattak
a három királyok, isteni ajándék lettél.

Mindig kedves marad nekem
ez a lüktető, életerős város, ifjúságom színtere,
szeretem az illatát, a dallamát, a szívverését,
a kicsi takaros utcákat, a Fellegvár
fölött őrködő mécsfényeket, a csillagokat,
a sétatéri csókos, szerelmes sétákat.
Mintha fehér virággörög hullna a város fejére,
befedi a Szamos felett a hidakat,
a háztetőket, a tornyot, ahogy méltósága
átnéz a kémények fölött s integet.

Csilingelő szánok, lármás hólabdázó gyerekek
emléke sétáimon kedvesen kísérelget.
Kolozsvár, Te civilizált, okos, erős város,
te voltál tanítómesterünk, erősítetted hitünket.
Színes, eleven, élénk a nyelved, akár a hegyi patak,
s lenyűgöz, mint a műemlékek varázsereje.
Csodálom templomaid, iskoláid,
hallgatom a piacon a hóstáti, a vistai kofákat,
és az ízes beszédű pedellust az ódon konviktusban.

Vasárnap délután a széki lányok
tüzes táncát élvezem, csodálom, ahogy
a szerelmes szoknyák forognak körbe,
és lobognak legénycsalogató pirosban, feketében.
Meg-megállok, csodálom a tovasuhanó Szamost,
ahogy szalad a Fürdő utcai hidak alatt,
előbukkannak pompás költői szavak, de hiába,
tudom, a költők ide nem szerepelni, tanulni járnak!

Mert mindenütt állnak és beszélnek múlttól, jelenről a kövek.
Óriás méretű templomok, város-nagyságú terek,
nézed, s méltóságukat azonnal megérezed.
Kolozsvár felelőssége – a magyarság megtartó ereje –,
ma is védőbástya lehet!
Valahonnan csöndes harmóniumszó száll utánam,
talán a Zenede ódon épületéből?

Átellenben teljes pompájában Mátyás szülőháza áll
s nem remeg...
hiába fenekednek ellene a gyűlölettel töltött töltények!
Nagy elődeink szelleme megvédelmez! Egy egész hadsereg: Báthory, Bethlen,
Bocskai, Bölöni Farkas, Apáczai, Bánffy Miklós, Budai Nagy Antal, Aranka
György, Dávid Ferenc, Csere Mihály, Jósika Miklós, Jancsó Béla, Jancsó Elemér,
Kuncz Aladár, Gyulai Pál, Heltai Gáspár, Kemény János, Kós Károly, Kővári
László, Makkai Sándor, Reményik Sándor, Teleki Sándor, Tótfalusi Kiss Miklós,
Wass Albert, Wesselényi Miklós,
és a sornak se hossza, se vége...

A kövek állnak és védenek, hozzád is beszélnek,
tanúi múltunknak, jelenünknek.
A virágindás kapurámák, faragott címerek
az élet viharai elől a kapualjba menekültek...
A Házsongárdban, – a dombos sírkertben,
annak a gyümölcsös oldalán,
százados fejfák, padok között,
ahol a gyász dicső fénybe öltözött,
sírok őriznek sorsokat,
kiknek nemes álma aligha teljesült,
míg e drága földdel poruk elvegyült...

Téged látlak

(Apámnak)

Téged látlak:
a hegyet vállán cipelőt,
a soha meg nem rettenőt,
mesékben az igazságot keresőt,
a soha meg nem alkuvót,
a hittel hitet tetőzőt,
a szépre, jóra tanítót,
Minden igaz Emberben Téged látlak...

Vacog a jövő

Vacog a jövő, s járhat bárhol,
fényes Nap helyett kifent bárd világol,
a vak remény szívedre dermed,
kérdéseidre nincsen ép felelet.

Fél a virág, a fürtje
kókkadtan legöndörül,
a házban s lelkedben
félelem lakik körös-körül...

Vad horda támadt kertjeinkre,
reményünk csíráit is lelegette,
erdeink is könnyektől áznak,
megfojt a kikericsék átka,
hiába kapaszkodunk imába...?

Fekete bánat koloncait
veti nyakunkba az ég,
varjú sereg károg fölötted,
s az álmod csupa verejték...!